

tože o tom rozhodl správní úřad v oboru své působnosti. Ale není vyloučeno, že budou žalobci těchto místností užívatí k účelům obytným, nebo že jich nebudou užívatí vůbec, v čemž jim až do zrušení nájemního poměru s hlediska práva soukromého nemůže býti bráněno, budou-li se své strany plniti smluvní závazky, zejména platiti činži. Netřeba se tu obíratí otázkou, zda by tu byl důvod pro zrušení smlouvy, když odpadl účel, ke kterému byly dotyčné místnosti do užívání dány. Stačí, že smlouva posud nebyla zrušena. Z toho, co uvedeno, vyplývá, že mylným jest právní posouzení odvolacího soudu, že se rozhodnutí živnostenského úřadu dotklo soukromoprávní smlouvy a že se jedná již jen o otázku, zdali jsou soudy oprávněny rozhodnutí správního úřadu přezkoumávati, zejména s hlediska § 105 ústavní listiny. O takové přezkoumání tu vůbec nejde. Mylným jest také názor odvolacího soudu, že má býti žalovaný odsouzen, by vydal hostinské místnosti k výkonu hostinské živnosti, neboť to v žalobě nebylo žádáno. Konečně jest dodati, že právní řád nedopouští, by smluvní strana, která se marně pokusila o zrušení smlouvy cestou právní, mohla tohoto cíle dosíci svépomocí oklikou přes předpisy §§ 19 a 55 živn. ř., což žalovaný učinil, neboť ze správních spisů jest vidno, že pachtýř byl vyklizen na zakročení žalovaného a místnosti byly zapečetěny a že zase na jeho zakročení byly odpečetěny a jemu předány. Kdyby to bylo dovoleno, byla by otevřena brána ke zneužívání zákona při jednostranném rušení pachtovních smluv, neboť pak by mohl propachtovatel hostinské živnosti (koncese a místností) smlouvu uzavřenou na určitou dobu podle své libosti i předčasné zrušiti, aniž by se pachtýř mohl dovolati soudní pomoci.

Čís. 8172.

Zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. o ručení za škodu z provozu automobilů.

Řidič automobilu nesmí se přiblížiti tak blízko k chodníku, že by mohl býti automobilem zasažen chodec při nepatrném vybočení z chodníku.

(Rozh. ze dne 26. června 1928, Rv I 2074/27.)

Žalobkyně, byvši za silné frekvence na úzkém chodníku vytlačena do jízdní dráhy, byla zasažena a poraněna automobilem žalovaného. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok na náhradu škody z polovice důvodem po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaných (řidiče a majitele automobilu), k odvolání žalobkyně uznal žalobní nárok důvodem zcela po právu. Důvody: Napadený rozsudek zjišťuje, že žalobkyně následkem silné osobní frekvence na chodníku byla zatlačena tak daleko do prava ve svém směru, že se pravou nohou dostala do jízdní dráhy. V tom nelze podle názoru odvolacího soudu spatřovati ani nějaké zavinění třetích osob, jak správně

vyvozuje první soud, ani žádné zavinění žalobkyně. Neprávem snaží se první soud odůvodniti zavinění žalobkyně tím, že neslyšela ani varovný signál ani automobil. To není v příčinné souvislosti s úrazem. Neboť nohou do jízdní dráhy se dostala žalobkyně, byvši vytlačena lidmi jdoucími také opačným směrem na místě, kde chodník, jak bylo soudním ohledáním zjištěno, byl jen asi 1.75 m široký. Nelze se připojiti ani k názoru prvního soudu, že jest spatřovati zavinění žalobkyně v tom, že se nechala zatlačiti z chodníku, obzvláště když mimo poměry na místě a v době úrazu se ještě uváží, že žalobkyně jest starou paní, která šla po chodníku zavěšena do své dcery. Jest tedy skutečnost, že žalobkyně vkročila pravou nohou do jízdní dráhy, hodnotiti jako náhodu (§§ 1311, 1296 obč. zák.). Tím padají oba první žalovanými uplatňované vyvíňující důvody. Co se týče třetího vyvíňovacího důvodu, má odvolací soud za to, že žalovaní sice prokázali, že bylo dbáno všech předepsaných opatrností, avšak neprokázali, že dbáno bylo věcné opatrnosti. Poměry na místě a v době úrazu, jmenovitě čilá frekvence na chodníku a obzvláště malá šíře chodníku zavazovaly žalovaného řidiče k tomu, by se při jízdě tak daleko jak jen možno držel od chodníku, najmě vyvaroval se jízdy v takové blízkosti chodníku, jako v tomto případě, poněvadž bylo velmi snadno možné, že nějaký pasant bude zatlačen z chodníku do jízdní dráhy a žalovaný řidič s touto možností musel počítati (§ 1299 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce napadají dovolatelé názor odvolacího soudu, že se žalovanému nezdařil vyvíňovací důkaz podle § 2 zákona o ruč. aut. a že na straně žalobkyně není zavinění. V obou směrech posoudil odvolací soud věc správně po stránce právní. Řidič silostroje může se sprostí ručení jen tehdy, dokáže-li, že škodná událost nemohla býti odvrácena, ač bylo užito předepsaných věcných opatrností v řízení silostroje a v zacházení s ním, to jest všech opatrností, jež v jednotlivém případě za daných okolností byly po ruce a hodily se k zamezení nehody. Z toho plyne, že nepozornost chodce nezbavuje řidiče silostroje povinnosti, by užil se své strany veškeré opatrnosti. Vzhledem k zjištěným poměrům na místě a v době nehody, obzvláště vzhledem k nepatrné šíře chodníku a k velmi čilému ruchu, jenž byl na omezeném chodníku v době nehody, nelze úmyslné nebo zatlačením s cesty způsobené vyhybání chodců s chodníku považovati za mimořádnou a nepředvídatelnou překážku. Na místě, kde doprava vážne, musí řidič silostroje s takovouto možností dokonce počítati a proto pokud možno držeti se stranou chodníku. Řidič auta nesměl se proto přiblížiti tak blízko k chodníku, že chodec při nepatrném vybočení s chodníku mohl býti autem zasažen. Že předpoklad, že žalobkyně vstoupila dosti daleko do jízdní dráhy, je neudržitelný, dokazuje zjištění nižších soudů, podle něhož pravý blatník předního kola dosahoval až na 28 cm k okraji chodníku. Okol-

nost, že svědek Otto K. mohl auto, když již stálo, v této mezeře obejít, nemění nic na skutečnosti, že mezera činila pouze 28 cm, byla tedy tak nepatrná, že chodci při nepatrném sejítí s chodníku byli ohroženi. Opatrnost, držeti se v přiměřené vzdálenosti od chodníku, byla by mohla zabránit nehodě. Bylo jí nejen třeba, nýbrž byla i možná, jelikož jízdní dráha, jak odvolací soud podle náčrtku zjistil, je 6 metrů široká, žalovaný šofér mohl tedy předejet v daleko větší vzdálenosti od chodníku kolem povozu, jenž před ním jel. Nemůže proto oprávněně tvrditi, že užil všech opatrností v řízení silostroje a v zacházení s ním. Za tohoto stavu věci ztroskotat ovšem i vyvíňovací důkaz v tom směru, že škodnou událost lze přičísti jen neodvratitelné náhodě. Není proto třeba obírat se blíže vývody dovolání, které řeší otázku, zda v § 2 zákona o ruč. aut. se taková náhoda uznává za důvod, vylučující ručení. Odvolacímu soudu jest přisvědčiti i v tom, že škodná událost nebyla spoluzaviněna ani třetí osobou ani žalobkyní, neboť předpokladem každého zavinění jest libovolné a bezprávné jednání. Že byla žalobkyně s chodníku úmyslně shozena, jak dovolání patrně míní, nebylo zjištěno. Je proto, jak odvolací soud správně poznamenává, okolnost, že se žalobkyně pravou nohou dostala do jízdní dráhy, přičísti náhodě, to jest bezděčnému, bez přivedení žalobkyně, silnou frekvencí na úzkém chodníku přivedenému jednání některého chodce, používšího chodníku. Nelze proto v tomto směru mluvit ani o spoluzavinění třetí osoby ani o spoluzavinění žalobkyně. Ale ani v tom není zavinění žalobkyně, že výstražnému znamení a silostrojce nevěnovala další pozornost. Neboť, byvši na chodníku, když se auto blížilo a znamení houkačkou byla dávána, neměla příčiny starati se dále o auto. To, že se o znamení houkačkou a o auto samo nestarala, není v příčinné souvislosti se škodnou událostí, nýbrž jen okolnost, že žalobkyně byla v rozhodném okamžiku zatlačena s chodníku a že se auto tak přiblížilo k chodníku, že mohla býti jeho blatníkem zasažena.

Čís. 8173.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Zavření dveří železničního vagonu, i když se stalo prudce, není o sobě příhodou v dopravě. Jest jí však, když se zavření dveří dělo v době, kdy byl cestující v takovém dosahu dveří, že byl přiražením dveří ohrožen na své tělesné bezpečnosti. Lhostejno, že dvéře přirazil železniční zřízenec, jenž patřil k personálu provázejícímu vlak a nebyl pověřen zavíráním dveří, jen když byl v dopravní službě. Příhoda v dopravě byla by jen tehdy zaviněna poškozeným, kdyby se byl zdržoval v dosahu dveří bez důvodu. Tomu není tak, nestaral-li se průvodčí o zavírání vozů a poškozený chtěl proto pro zimu zavřít dvéře sám.

(Rozh. ze dne 26. června 1928, Rv I 2115/27.)